

VĚSTNÍK

ÚŘADU PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

2011

Částka 60

9. prosince 2011

Cena 79,- Kč

OBSAH

Úvod	3386
I. Registrace	
Přehled zrušených registrací za období od 26. 9. 2011 do 1. 12. 2011	3387
II. Stanoviska Úřadu	
Stanovisko č. 3/2011: Ochrana osobních údajů podnikajících fyzických osob	3388
III. Sdělení Úřadu	
Stanovisko č. 6/2010 Pracovní skupiny pro ochranu údajů podle článku 29 směrnice 95/46/ES (WP29) o úrovni ochrany osobních údajů v Uruguayské východní republice, (WP 177, 0475/10/CS); (Překlad pořízený Evropskou komisí, přetisk v původní podobě)	3392

ÚVOD

Šedesátá částka Věstníku Úřadu pro ochranu osobních údajů je poslední publikovanou částkou v letošním roce. Obsahuje přehled zrušených registrací v období od 26. 9. 2011 do 1. 12. 2011.

Rubriku Stanoviska Úřadu naplňuje stanovisko č. 3/2011 nazvané „Ochrana osobních údajů podnikajících fyzických osob“. Stanovisko řeší otázku ochrany osobních údajů osob samostatně výdělečně činných (OSVČ). Soukromý i profesní život uvedených osob je úzce svázán a u některých informací lze jen obtížně konstatovat, ke které části jejich života se konkrétní informace spíše vztahují. Úřad vydává toto stanovisko proto, aby vyjádřil svůj obecný právní názor k dané problematice a přispěl k odstranění existujících nejasností při aplikaci příslušných právních předpisů. Ve stanovisku Úřad konstatuje, že údaje týkající se určitých nebo určitelných osob, živnostníků či příslušníků svobodných povolání, jsou osobními údaji ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů.

Rubrika Sdělení Úřadu přináší dokument Pracovní skupiny pro ochranu údajů podle článku 29 směrnice 95/46/ES (WP29), kterým je Stanovisko č. 6/2010 o úrovni ochrany osobních údajů v Uruguayské východní republice.

Přehled zrušených registrací

Číslo registrace	Subjekt	Datum zrušení
00001004/004	MĚSTO PROSTĚJOV	18.10.2011
00032346/004	ARCHIV BEZPEČNOSTNÍCH SLOŽEK	4.11.2011
00035316/001	NAKLADATELSTVÍ C.H. BECK, O.S.	4.11.2011
00037494/006	AUTOCENTRUM JAN ŠMUCLER S.R.O.	19.10.2011
00040174/001	PETR CHRISTOV	30.11.2011

II. STANOVISKA ÚŘADU

Stanovisko č. 3/2011

listopad 2011

Ochrana osobních údajů podnikajících fyzických osob

Úvod

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) se v praxi často setkává s otázkou, do jaké míry či zda vůbec se zákonná úprava ochrany osobních údajů, která je obsažena především v zákoně č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, vztahuje na některé zvláštní kategorie fyzických osob, respektive na určité skupiny údajů o těchto osobách. Konkrétně se jedná o fyzické osoby – podnikatele, tj. osoby podnikající na základě zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a o příslušníky tzv. svobodných povolání a o údaje vztahující se především k jejich profesnímu životu. Právní řád pro ně používá souhrnné označení „osoba samostatně výdělečně činná“ (OSVČ).

Údaje o uvedených fyzických osobách, např. v rozsahu jméno, příjmení, obor a místo podnikání či výkonu profese, se sice na jedné straně týkají konkrétních fyzických osob, což by aplikaci zákona o ochraně osobních údajů nasvědčovalo, na druhé straně údaje o podnikání či výkonu svobodného povolání nezasahují dotčeným osobám do soukromí v užším smyslu. Jedná se o informace vztahující se k jejich ekonomické, tedy obvykle částečně veřejné aktivitě, což je spolu se skutečností, že se jedná o údaje veřejně přístupné¹, někdy pokládáno za důvod vyloučení těchto údajů z aplikace právních předpisů upravujících ochranu osobních údajů.

Soukromý život v užším smyslu a život profesní je však u uvedených osob nepochybně úzce svázán a u některých informací lze jen obtížně konstatovat, ke které části jejich života se konkrétní informace spíše vztahují. I proto, že velká suma těchto informací je veřejně dostupná a jejich zpracování může, alespoň v některých případech představovat zásah do soukromí dotčených osob, a rovněž proto, aby vyjádřil svůj obecný právní názor a přispěl k odstranění existujících nejasností při aplikaci příslušných právních předpisů, vydává Úřad toto stanovisko.

Základní právní posouzení

Nejprve je nutno upřesnit, o kterých kategoriích fyzických osob a informací se v tomto stanovisku pojednává.

Jedná se na prvním místě o fyzické osoby podnikající a

základě živnostenského zákona. Údaje, které jsou o těchto osobách zapisovány do živnostenského rejstříku, stanoví § 60 odst. 2 tohoto zákona. Dle ustanovení § 60 odst. 3 živnostenského zákona je většina v něm vedených údajů, kromě údajů o udělených pokutách a jiných sankcích a kroměrodných čísel, veřejně přístupná.

Svobodným povoláním se rozumí podnikání fyzické osoby na základě jiného než živnostenského zákona. Půjde tedy například o výkon povolání lékaře, zubního lékaře či farmaceuta, advokáta, notáře, znalce, tlumočníka, auditora, daňového poradce atd.² Údaje o příslušnících svobodných povolání jsou rovněž vedeny ve veřejně přístupných registrech, například v seznamu členů České lékařské komory, České stomatologické komory či České farmaceutické komory³, seznamu advokátů, advokátních koncipientů a evropských advokátů⁴ nebo seznamu daňových poradců atd.⁵

Údaje vedené o daných kategoriích osob v jednotlivých veřejných seznamech či registrech se sice mohou lišit, vždy se však jedná o informace jednoznačně přiřaditelné ke konkrétní fyzické osobě. Pokud by tomu tak nebylo, veřejný registr jako takový by pozbýval smyslu.

Definice osobního údaje je uvedena v ustanovení § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, dle které je osobním údajem jakákoliv informace týkající se určité či určitelné fyzické osoby. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže jej lze přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu. Podle Úřadu je tedy nepochybné, že informace o živnostenském podnikání nebo výkonu svobodného povolání konkrétních osob uvedené definici osobního údaje odpovídají. Ke stejnému závěru dospěla jak judikatura, tak i Pracovní skupina pro ochranu údajů zřízená podle článku 29 směrnice č. 95/46/ES (WP29) ve svém Stanovisku č. 4/2007 k pojmu osobní údaje⁶.

² Srov. § 3 odst. 2 živnostenského zákona.

³ Blíže viz zákon č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, ve znění pozdějších předpisů.

⁴ Blíže viz zákon č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů.

⁵ Blíže viz zákon č. 523/1992 Sb., o daňovém poradenství a Komoře daňových poradců České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

⁶ Dostupné na http://ec.europa.eu/justice/policies/privacy/docs/wpdocs/2007/wp136_cs.pdf

¹ Např. v živnostenském rejstříku nebo v seznamu příslušníků konkrétního svobodného povolání (lékařů, advokátů, notářů atd.).

Ačkoliv prakticky každé zpracování⁷ osobních údajů již ze své podstaty představuje zásah do soukromí⁸, vzhledem k úzké provázanosti profesního a ryze soukromého života podnikajících fyzických osob i příslušníků svobodných povolání a vzhledem k předmětu tohoto stanoviska, považuje Úřad za vhodné se pojmy soukromí a soukromý život, respektive jejich právními definicemi, zabývat.

Český právní řád pojem soukromí nijak nedefinuje. Pro výklad tohoto pojmu je proto nezbytné se zaměřit na rozhodovací činnost mezinárodních soudů. Velmi dobré vodítko právě k otázce pojmu soukromí i v profesním životě jednotlivců poskytl Evropský soud pro lidská práva především v rozhodnutí *Niemietz v. Německo* z 16. 12. 1992, stížnost č. 13710/88, kde v § 29 mj. uvedl: „Soud neshledává nezbytným ani nutným pokoušet se o vyčerpávající definici pojmu „soukromý život“. Bylo by však příliš restriktivním omezovat tento pojem na „vnitřní kruh“, v jehož rámci může jednotlivce žít svůj vlastní osobní život podle libosti, a zcela z něho vyloučit vnější svět nezahrnutý do tohoto kruhu. Respektování soukromého života musí do určité míry zahrnovat právo na vytváření a rozvíjení vztahů s dalšími lidskými bytostmi. Dále se pak zdá, že neexistuje důvod pro to, aby tento způsob chápání pojmu „soukromý život“ vylučoval aktivitu profesní nebo obchodní povahy, protože právě během své pracovní činnosti má většina lidí značnou, ne-li největší příležitost rozvíjet vztahy s vnějším světem. Tento názor lze podepřít faktem, že – jak správně upozornila Komise – není vždy možné jasně rozlišit, které činnosti jednotlivce tvoří část jeho profesního nebo obchodního života a které nikoli. Takže zejména v případě osoby provozující svobodné povolání může být její práce v tomto kontextu tak významnou součástí jejího života, že se stává nemožným zjistit, v jakém postavení jedná v určitém okamžiku. Odepírat ochranu poskytovanou článkem 8 (Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) s odůvodněním, že napadené opatření se týkalo pouze profesní činnosti – jak by se podle návrhu Vlády mělo stát v tomto případě – by navíc mohlo vést k nerovnému zacházení, a to v tom smyslu, že takováto ochrana by byla dosažitelná pro jednotlivce, jehož profesionální a neprofesionální činnosti jsou vzájemně natolik provázány, že neexistuje cesta, jak je vzájemně rozlišit.“

Tato definice, včetně závěrů o existenci určité míry soukromí i v profesní sféře, je konstantně a dlouhodobě přijímána a nadále používána jak Evropským soudem pro lidská práva, tak Soudním dvorem Evropské unie (dříve Evropský soudní dvůr)⁹ a rovněž i některými českými soudy. Například

Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č.j. 1 Afs 60/2009 – 119 z 5. listopadu 2009 mj. uvádí: „*Nutno přitom vztít v potaz též to, že taxikář ve svém vozidle tráví zcela převažující část svého pracovního dne. Taxikář během jízdy se zákazníkem navazuje a rozvíjí své kontakty s vnějším světem. V případě opačného závěru by byl problém jednoznačně určit a rozlišit, jaké osobní projevy taxikáře v průběhu jeho interakce se zákazníkem lze ještě charakterizovat jako jeho pracovní činnost a co již tvoří jeho soukromý život. Zvláště v takovém případě, kdy jednotlivce vykonává svobodné nebo obdobné povolání, je práce součástí jeho soukromého života a není možné určit, do jaké míry v daném okamžiku pracuje, či realizuje svůj soukromý život.*“

Opačně a v evropském kontextu spíše ojediněle se k této věci vyjádřil Ústavní soud v nález publikovaném pod č. 299/2000 Sb. Tento náleze se *meritorně* týkal zcela jiné věci (zrušení § 11 odst. 3 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích /krajské zřízení/, ve znění pozdějších předpisů) a k uvedené otázce se Ústavní soud vyjádřil velmi kuse v samém závěru. Uvedl zde, že údaje o profesní činnosti fyzických osob podnikajících podle jeho názoru analogicky k osobám právníkem ochrany podle zákona o ochraně osobních údajů nepoživají. Ústavní soud se nevypořádal s definičními ustanoveními zákona o ochraně osobních údajů i výše zmíněnou konstantní judikaturou mezinárodních soudů. Vzhledem k tomu, že se nejednalo o *ratio decidendi* (nosné důvody rozhodnutí) a právní argumentace není přesvědčivá, je Úřad toho názoru, že argumentace obecně nezavazuje.

K otázce obecné aplikace zákona o ochraně osobních údajů na údaje definované kategorie osob lze na tomto místě shrnout, že Úřad je na základě znění a účelu zákona o ochraně osobních údajů i příslušné evropské směrnice¹⁰, kterou tento zákon provádí, i dlouhodobého přístupu při aplikaci tohoto předpisu na profesní život ze strany mezinárodních a evropských soudů toho názoru, že zákon o ochraně osobních údajů se na OSVČ vztahuje. Vzhledem k úzké provázanosti ryze soukromého a profesního života těchto osob a k tomu, že i při výkonu své profese má každý právo na přiměřenou míru soukromí, nelze *a priori* říci, že údaje vztahující se k živnosti či svobodnému povolání nejsou prostřednictvím právních předpisů týkajících se ochrany osobních údajů nijak chráněny. S ohledem na výše uvedené je naopak Úřad toho názoru, že tento právní předpis se vztahuje na všechny informace týkající se konkrétní fyzické osoby, ať už se týkají čehokoliv, a případné vyčlenění některých z nich z oblasti regulace zákona o ochraně osobních údajů by se mohlo dít zásadně pouze *ad hoc*, po posouzení všech okolností dané věci a po zohlednění relevantní právní úpravy i jejího účelu a odpovídající judikatury.

⁷ Definice zpracování je obsažena v § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů.

⁸ Blíže viz stanovisko Úřadu č. 6/2009, Ochrana soukromí při zpracování osobních údajů.

⁹ Srov. např. rozsudek ESLP *Amann proti Švýcarsku* (stížnost č. 27798/95), ze dne 16. 2. 2000 či Rozsudek SDEU ve spojených věcech *Österreichischer Rundfunk* a další (C-465/00, C-38/01 a C-139/01), ze dne 20. května 2003.

¹⁰ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů.

Aplikace zákona o ochraně osobních údajů

Z výše uvedeného vyplývá, že na zpracování údajů, které se vztahují k určité nebo určitelné fyzické osobě, která je živnostníkem či příslušníkem svobodného povolání, je nutno aplikovat zákon o ochraně osobních údajů jako celek. Vzhledem k tomu, že se v řadě případů jedná o veřejně dostupné osobní údaje, jejichž zpracováním dochází obvykle k menšímu zásahu do soukromí dotčeného subjektu údajů, zákonodárce pro jejich zpracování v řadě případů stanovil mírnější režim. Jiné povinnosti však musejí být dodržovány v plném rozsahu i při zpracování těchto údajů, stejně jako v případě, kdy jsou o OSVČ zpracovávány takové osobní údaje, které nejsou veřejně dostupné

V následující části se stanovisko zabývá dvěma kategoriemi správců: těmi, kterým je vedení veřejné evidence živnostníků či příslušníků konkrétního svobodného povolání uloženo zákonem, a dále správci, kteří tyto veřejně dostupné údaje dále zpracovávají z vlastní vůle¹¹. Vzhledem k jejich odlišnému postavení, kdy první skupině povinnost zpracovávat osobní údaje, včetně více či méně podrobných podmínek zpracování, ukládá přímo zákon, zatímco druhá skupina o tom, zda a které osobní údaje a jakým způsobem bude zpracovávat, rozhoduje sama, budou se na tyto správce některé povinnosti dané zákonem o ochraně osobních údajů vztahovat v odlišné míře.

Základní povinností každého správce je zpracovávat osobní údaje na základě legálního a legitimního účelu a řádného a zákonem předvídaného právního titulu.

U první kategorie správců, kterým vedení veřejného registru ukládá zvláštní zákon, lze legitimitu shledat právě ve vůli zákonodárce určit údaje o specifické skupině osob učinit veřejně dostupnými. Legalitu lze shledat rovněž v existenci daného právního předpisu a právní titul pro takovéto zpracování osobních údajů je potom obsažen v ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, které správci umožňuje osobní údaje zpracovávat i bez souhlasu subjektu údajů v případě, když provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti uložené mu zvláštním právním předpisem.

Naproti tomu u druhé kategorie správců je nutno legitimitu a legalitu účelu zpracování hodnotit *ad hoc*. Nejprve tedy je nezbytné zjistit, proč a jakým způsobem správce hodlá dané osobní údaje zpracovávat a z jakých zdrojů je hodlá shromažďovat. Jako příklad legitimního i legálního účelu lze uvést mj. ochranu svých práv a právem chráněných zájmů, využití veřejně dostupných osobních údajů pro poptávku obchodu a služeb, které OSVČ nabízí. Právní titul potom je nutno hledat především v § 5 odst. 2 písm. d) zákona o ochra-

ně osobních údajů, který umožňuje dále zpracovávat oprávněně zveřejněné osobní údaje, a v § 5 odst. 2 písm. e) tohoto zákona, dle kterého lze osobní údaje zpracovávat v případě, kdy je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby. V obou těchto případech lze osobní údaje zpracovávat i bez souhlasu dotčených subjektů údajů. Je však nutno upozornit na to, že zvláštní předpisy mohou tento princip modifikovat, což se týká například telefonních seznamů¹².

V úvahu rovněž přichází zvláštní právní titul upravený v § 5 odst. 5 citovaného zákona, dle kterého je možné osobní údaje v rozsahu jméno, příjmení a adresa pro účely nabízení obchodu a služeb rovněž zpracovávat i bez souhlasu dotčeného subjektu údajů a to v případě, pokud byly získány z veřejného seznamu. Dle kontextu celého právního řádu i odborné literatury¹³ lze jistě pojmy jako veřejný registr, veřejný rejstřík či veřejný seznam považovat za synonyma.

Další povinnosti stanovené zákonem o ochraně osobních údajů při zpracování této skupiny osobních údajů musejí plnit správci náležící do obou kategorií.

Jedná se především o povinnost i při zpracování osobních údajů dbát práva na ochranu soukromého a rodinného života subjektu údajů. Tato povinnost je v zákoně o ochraně osobních údajů upravena na více místech, např. v § 5 odst. 2 písm. d) a e), § 5 odst. 3 a § 10 uvedeného právního předpisu. K tomu, jak tuto obecnou povinnost uplatnit v praxi, se již Úřad vyjádřil ve svém dřívějším stanovisku¹⁴.

Další základní povinnosti při zpracování osobních údajů stanoví § 5 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů. I tyto je při zpracování osobních údajů živnostníků a příslušníků svobodných povolání nutno plnit, samozřejmě s přihlédnutím ke konkrétní zvláštní právní úpravě.

Charakter zpracovávaných osobních údajů nemá prakticky žádný vliv na plnění povinností upravených v § 12, 13 a 21 zákona o ochraně osobních údajů a správci z obou výše nastíněných kategorií jsou i těmito ustanoveními zákona vázáni v plném rozsahu. Právo subjektu údajů na vysvětlení, proč a jaké jeho osobní údaje jsou konkrétním správcem zpracovávány (§ 12) a právo na námitku proti tomuto zpracování (§ 21) je zachováno v každém případě a žádné výjimky z jeho plnění zákon neupravuje. Stejně tomu je u povinnosti správce zabezpečit zpracovávané osobní údaje dle § 13 zákona o ochraně osobních údajů. Tato povinnost dopadá především na ty správce, kteří veřejné seznamy či registry spravují a některé údaje zveřejňují na internetu, nicméně v obecné rovině dopadá bez rozdílu na každého, kdo osobní

¹¹ Na správce, kteří zpracovávají veřejně nedostupné osobní údaje vztahující se k živnostníkům nebo příslušníkům svobodných povolání, dopadá zákon o ochraně osobních údajů v zásadě jako celek.

¹² Blíže viz stanovisko Úřadu k problémům z praxe č. 2/2007, Možnost použití osobních údajů z veřejných telefonních seznamů.

¹³ Kučerová A. a kol.: Zákon o ochraně osobních údajů. Komentář. 1. Vydání. Praha: C.H.Beck, 2003.

¹⁴ Stanovisko Úřadu č. 6/2009, Ochrana soukromí při zpracování osobních údajů.

údaje zpracovává, ať už je zdroj osobních údajů jakýkoliv, tedy například i veřejně přístupná databáze. Proto alespoň základní parametry upravené v uvedeném ustanovení zákona musejí být plněny vždy, ať už se jedná o osobní údaje zpracovávané na základě jakéhokoliv právního titulu.

Na druhé straně však existují i takové povinnosti, kterých je správce, jenž na základě zákonného zmocnění zpracovává osobní údaje OSVČ ve veřejném registru, tak i správce, který tyto osobní údaje dále zpracovává na základě vlastního rozhodnutí, ze zákona zbaven.

Na prvním místě je možno uvést oznamovací povinnost upravenou v § 16 zákona o ochraně osobních údajů. Obecně řečeno každý subjekt, který hodlá osobní údaje zpracovávat, je povinen tuto skutečnost předem Úřadu oznámit a specifikovat i další náležitosti zamýšleného zpracování. Výjimky z této povinnosti jsou obsaženy v ustanovení § 18 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů. Na zpracování osobních údajů, které je správci uloženo zvláštním právním předpisem, se uplatní výjimka z oznamovací povinnosti dle § 18 odst. 1 písm. b) zákona, na zpracování veřejně přístupných osobních údajů potom dopadá výjimka upravená v § 18 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Z uvedeného vyplývá, že ani jedna kategorie správců pro zpracování osobních údajů OSVČ ať už vedením veřejného registru, nebo jeho využíváním, oznamovací povinnosti dle zákona o ochraně osobních údajů pro takovéto zpracování nepodléhá. V případě správců využívajících veřejné registry tomu tak bude samozřejmě pouze v případě, pokud ke shromážděným veřejně dostupným osobním údajům nepřidají údaje další, získané z jiných zdrojů. V takovém případě by již nebylo možno uvedenou výjimku z oznamovací povinnosti uplatnit.

Druhým významným případem je výjimka z informační povinnosti. Ustanovení § 11 zákona o ochraně osobních údajů správci již při shromažďování osobních údajů ukládá dotčený subjekt údajů informovat o řadě parametrů zamýšleného zpracování. Z podstaty věci by však bylo nadbytečné či protismyslné, kdyby takovou povinnost měli i ti správci, kteří osobní údaje nezískávají od subjektů údajů a zpracovávají je na základě toho, že jim tak výslovně ukládá zvláštní zákon, nebo zpracovávají veřejně dostupné osobní údaje. Při takovémto zpracování proto dle § 11 odst. 3 písm. b) a c) zákona o ochraně osobních údajů správce informační povinnosti nepodléhá. Pokud by však správci provádějící uvedené zpracování získali osobní údaje přímo od subjektů údajů, tak by informační povinnosti v rozsahu stanoveném v § 11 odst. 1 a 2 zákona o ochraně osobních údajů naopak podléhali v plné míře.

Závěr

Údaje týkající se určitých nebo určitelných osob, živnostníků či příslušníků svobodných povolání, jsou osobními údaji ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů. Jejich zpracování ve formě vedení veřejně dostupných registrů je sice upraveno řadou zvláštních zákonů, ovšem zákon o ochraně osobních údajů jako obecný předpis je nutno rovněž aplikovat, a to v těch částech daného zpracování, které zvláštními předpisy upraveny nejsou. Zákon o ochraně osobních údajů rovněž jako celek dopadá na každý subjekt, který hodlá veřejně dostupné osobní údaje živnostníků a příslušníků svobodných povolání dále zpracovávat, byť se shora popsány výjimkami.

Poznámka: Publikované stanovisko je také k dispozici na internetové adrese Úřadu www.uoou.cz v rubrice Názory Úřadu/Stánoviska.

**PRACOVNÍ SKUPINA PRO OCHRANU ÚDAJŮ
ZŘÍZENÁ PODLE ČLÁNKU 29**

**0475/10/CS
WP 177**

**Stanovisko č. 6/2010 o úrovni ochrany osobních údajů v Uruguayské
východní republice**

Přijaté dne 12. října 2010

Tato pracovní skupina byla zřízena podle článku 29 směrnice 95/46/ES. Jedná se o nezávislý evropský poradní orgán ve věci ochrany údajů a soukromí. Její úkoly jsou popsány v článku 30 směrnice 95/46/ES a článku 15 směrnice 2002/58/ES.

Její sekretariát je na Ředitelství C (Základní práva a občanství Unie) Evropské komise, Generální ředitelství pro spravedlnost, B-1049 Brusel, Belgie, kancelář č. MO-59 06/036.

Internetové stránky: http://ec.europa.eu/justice/policies/privacy/index_en.htm

Pracovní skupina pro ochranu fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů

s ohledem na směrnici Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů, a zejména na článek 29 a čl. 30 odst. 1 písm. b) uvedené směrnice,

s ohledem na jednací řád pracovní skupiny, a zejména na články 12 a 14 uvedeného jednacího řádu,

PŘIJALA TOTO STANOVISKO:

1. ÚVOD

Dne 20. října 2008 zaslala delegace Uruguayské východní republiky (dále jen „Uruguay“) v Evropské unii Evropské komisi dopis, kterým předala oficiální žádost uruguayské vlády o zahájení postupu za účelem prohlášení, že Uruguay zajišťuje přiměřenou úroveň ochrany, co se týká předávání osobních údajů z EU/EHP, podle čl. 25 odst. 6 směrnice 95/46/ES o ochraně osobních údajů (dále jen „směrnice“).

Aby mohla Komise přikročit k ověření toho, zda Uruguay zajišťuje přiměřenou úroveň ochrany, vyžádala si zprávu od *Centre de Recherches Informatique et Droit* (CRID) na univerzitě v Namuru. Tato obsáhlá zpráva analyzovala míru, v jaké uruguayský právní systém splňuje požadavky z hlediska hmotného práva, a zavedení mechanismů pro uplatňování předpisů o ochraně osobních údajů, jak je stanoveno v pracovním dokumentu s názvem „Předávání osobních údajů do třetích zemí: uplatňování článků 25 a 26 směrnice EU o ochraně údajů“, který byl pracovní skupinou zřízenou podle článku 29 směrnice schválen dne 24. července 1998 (dokument WP12). Prostřednictvím Útvaru pro regulaci a kontrolu osobních údajů (URCDP) podaly uruguayské orgány po schválení výkonnou radou URCDP dne 11. února 2010 připomínky v odpovědi na otázku objevující se v této zprávě.

Zmíněnou zprávu spolu s připomínkami uruguayských orgánů posoudila podskupina, která byla v rámci pracovní skupiny zřízené podle článku 29 vytvořena výhradně za tímto účelem a která pracovní skupině předložila ke schválení odeslání dopisu jejího předsedy uruguayským orgánům, v němž byly zmíněné orgány po vydání kladného hodnocení systému ochrany údajů v Uruguayi (jenž je v zásadě obsažen v zákoně č. 18.331 ze dne 11. srpna o ochraně osobních údajů a opravném prostředku „habeas data“ (dále jen „LPDP“ podle počátečních písmen ve španělštině) a v regulačním nařízení ze dne 31. srpna 2009, které si vyžádal rozvoj tohoto zákona (dále jen „DPDP“)) vyrozuměny o záležitostech, jež by mohly vyžadovat další objasnění.

Prostřednictvím URCDP zaslaly uruguayské orgány pracovní skupině zřízené podle článku 29 obsáhlou zprávu, která byla výkonnou radou schválena dne 23. června 2010, s uvedením odpovědí na dotazy obsažené v tomto dopise. Poskytly rovněž řadu dokladů o situaci v oblasti ochrany údajů v zemi, včetně výroční zprávy tohoto subjektu za rok 2009 a jeho zprávy o činnosti do dne 31. května 2010, různých usnesení

schválených výkonnou radou a příslušných právních usnesení o otázce ochrany osobních údajů.

Tato zpráva byla v září 2010 rozeslána členům podskupiny, kteří ji analyzovali, přičemž zvláštní pozornost byla věnována otázkám uvedeným v dopise, který pracovní skupina zaslala uruguayským orgánům. Po analýze výše uvedených informací má podskupina za to, že je možné tento dokument bez dalších odkladů předložit pracovní skupině.

2. PRÁVNÍ PŘEDPISY O OCHRANĚ ÚDAJŮ V URUGUAYI

Politická ústava Uruguayské východní republiky, která byla schválena v roce 1967, neuznává výslovně právo na soukromí a ochranu osobních údajů. Tento nejvyšší zákon se však k této záležitosti výslovně nevyjadřuje, jelikož v článku 72 stanoví, že „vedení práv, povinností a záruk v ústavě nevylučuje ostatní práva, povinnosti a záruky, jež jsou neodmyslitelně spjaté s osobností člověka nebo které vyplývají z republikánské formy vlády“.

V článku 332 ústavy je mimoto uvedeno, že by „uplatňování pravidel obsažených v této ústavě, která uznávají práva jednotlivců, jakož i pravidel přiznávajících práva a ukládajících povinnosti orgánům veřejné správy, nemělo být znemožněno neexistencí příslušných předpisů, nýbrž tyto budou nahrazeny použitím základů podobných zákonů, právních zásad a obecně uznávaných doktrín“.

Pracovní skupina tudíž potvrzuje, že tato dvě volná ustanovení uznávají existenci základních práv jednotlivce, která nejsou v uruguayské ústavě výslovně uznána. Tento závěr je stejný, vezme-li se v úvahu skutečnost, že § 1 zákona č. 18.331 o ochraně osobních údajů a opravném prostředku „habeas data“ (LPDP) naprosto jednoznačně uvádí, že „člověku je vlastní právo na ochranu osobních údajů, je proto obsaženo v článku 72 ústavy republiky“.

Na základě výše uvedených skutečností je základní právo na ochranu osobních údajů, které je jako takové uznáno uruguayským právním systémem, upraveno v LPDP vyhlášeném dne 11. srpna 2008, jenž nahradil předchozí zákon o ochraně osobních údajů použitých v obchodních dokladech a opravném prostředku „habeas data“ z roku 2004 a který nyní plně odpovídá za úpravu této záležitosti ve všech oblastech činnosti. V § 3 tohoto zákona je stanovena obecná zásada, že se „ustanovení tohoto zákona vztahují na osobní údaje zaznamenané na jakémkoli médiu, jež pravděpodobně umožní jejich zpracovávání, a na jakýkoli druh následného použití těchto údajů ve veřejném nebo soukromém sektoru“.

Při rozvoji ustanovení výše uvedeného LPDP proto vláda republiky dne 31. srpna 2009 schválila regulační nařízení, které tento zákon dále rozvíjí (DPDP). V preambuli tohoto předpisu se uvádí, že „s ohledem na tuto záležitost je vhodné přizpůsobit vnitrostátní právní systém nejuznávanějšímu srovnatelnému právnímu režimu, a to v zásadě režimu stanovenému evropskými zeměmi prostřednictvím směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů“.

Toto nařízení zavádí určitá objasnění a rozvoj právních předpisů s ohledem na řadu ustanovení v LPDP. Skupina považuje zejména za nezbytné odkázat na objasnění týkající se územní oblasti působnosti LPDP, bezpečnosti, uplatňování práv na přístup, aktualizaci, zařazení a odstranění údajů a podrobné úpravy organizace, pravomocí a fungování kontrolního orgánu nazvaného Útvar pro regulaci a kontrolu osobních údajů (URCDP).

Pracovní skupina chce rovněž zdůraznit, že dokumentace, kterou uruguayské orgány poskytly v reakci na zasláný dopis, obsahuje dohodu výkonné rady URCDP, kterou tato rada nařizuje „*pracovat na zajištění toho, aby ministerstvo zahraničí zahájilo u Rady Evropy potřebné řízení za účelem uvedeným v tomto usnesení v souladu s článkem 23 úmluvy 108 Rady Evropy (Štrasburská úmluva) a jejím dodatkovým protokolem ze dne 28. ledna 1981 o ochraně osob s ohledem na automatizované zpracování osobních údajů*“.

3. POSOUZENÍ ÚROVNĚ PŘÍMĚŘENOSTI OCHRANY OSOBNÍCH ÚDAJŮ, KTEROU ZAJIŠŤUJÍ PRÁVNÍ PŘEDPISY URUGUAYE TÝKAJÍCÍ SE OCHRANY ÚDAJŮ

Pracovní skupina uvádí, že její posouzení přiměřenosti právních předpisů o ochraně osobních údajů platných v Uruguayi se vztahuje v zásadě na zákon č. 18.331 ze dne 13. srpna o ochraně osobních údajů a opravném prostředku „habeas data“ (LPDP) a regulační nařízení ze dne 31. srpna, které bylo přijato ve vztahu k tomuto zákonu (DPDP).

Pravidla obsažená v tomto zákoně byla srovnána s hlavními ustanoveními směrnice s přihlédnutím ke zprávě pracovní skupiny WP12. Tato zpráva stanoví řadu zásad, které představují „*jádro*“ „*obsahových*“ *zásad pro ochranu údajů a požadavků týkajících se „postupu/uplatňování“, jejichž dodržování je možno považovat za minimální podmínku, aby bylo možno ochranu pokládat za přiměřenou.*

3.1 Oblast působnosti právních předpisů

Jak již bylo uvedeno, v § 3 LPDP, který se opakuje v § 2 DPDP, je objektivně stanovena zásada, že se tento právní režim „*vztahuje na osobní údaje zaznamenané na jakémkoli médiu, jež pravděpodobně umožní jejich zpracovávání, a na jakýkoli druh následného použití těchto údajů ve veřejném nebo soukromém sektoru*“. Současně budou předpisy o ochraně údajů v souladu s § 2 použitelné případně rovněž na právnické osoby.

Pracovní skupina vítá objasnění, jež uruguayské orgány poskytly v reakci na obavy, které pracovní skupina vyslovila v souvislosti s tím, že se zákon nevztahuje na „*databáze vytvořené a upravené zvláštními zákony*“.

S ohledem na tuto záležitost uruguayské orgány odpověděly, že zmíněné zvláštní zákony (přičemž uvedly řadu příkladů těchto zákonů) stanoví náročnější systém ochrany údajů, než je obsažen v obecném zákoně, který se bude každopádně při uplatňování výše zmíněného článku 322 ústavy republiky vždy dodatečně používat ve vztahu k otázkám, jež nejsou upraveny zvláštními právními předpisy.

Pokud jde o územní oblast působnosti zákona, pracovní skupina vyslovila uspokojení, že DPDP výslovně obsahuje článek, jenž se vztahuje na tuto záležitost a který je v zásadě stejný jako režim stanovený v článku 4 směrnice, což představuje záruku dodržování zásad, a zejména zásady týkající se omezení následného předávání.

Podle výše uvedeného § 3 se má tudíž za to, že se LPDP vztahuje na zpracování osobních údajů v těchto případech:

- Toto zpracování je prováděno správci databází nebo zpracování sídlícími v Uruguayi, kteří zde vykonávají svou činnost, bez ohledu na jejich právní formu.
- Správce databáze nebo zpracování nesídlí v Uruguayi, zpracovává však údaje pomocí médií, která se nacházejí v této zemi.

Tento paragraf mimoto dodává, že u druhého pravidla existuje výjimka „v případech, kdy jsou výše uvedená média použita výhradně pro účely předání, pokud správce databáze nebo zpracování u kontrolního orgánu určí zástupce s domicilem a trvalým bydlištěm na území státu za účelem plnění právních povinností upravených tímto předpisem“.

S ohledem na dříve zmíněná objasnění se proto pracovní skupina domnívá, že oblast působnosti uruguayských právních předpisů o ochraně údajů je podobná jako oblast působnosti stanovená ve směrnici.

3.2. Obsahové zásady

a) Základní zásady

1. Zásada omezení účelu: Údaje by měly být zpracovány pro konkrétní účel a následně použity nebo předány pouze tehdy, není-li to v rozporu s účelem předání. Jedinými výjimkami z tohoto pravidla jsou výjimky, jež jsou v demokratické společnosti nezbytné z některého z důvodů popsanych v článku 13 směrnice.

Pracovní skupina s potěšením potvrzuje, že tato zásada je v LPDP výslovně obsažena v § 5 písm. c), v němž se výslovně stanoví, že by činnosti správců databází, a to veřejných i soukromých, a obecně subjektů jednajících v souvislosti s osobními údaji třetích osob, měly být v souladu se zásadou týkající se omezení účelu.

V § 6 zákona se uvádí, že „databáze nelze použít k porušování lidských práv nebo v rozporu se zákony či veřejnou morálkou“. V § 8 se zároveň dodává, že se „údaje, kterých se zpracování týká, nepoužijí k jiným účelům, než pro něž byly shromážděny, nebo k účelům, jež nejsou v souladu s důvody, kvůli nimž byly údaje získány“.

Jedinou výjimkou z tohoto pravidla je, že „předpisy stanoví případy a postupy, kdy lze osobní údaje v souladu se zvláštními právními předpisy výjimečně uchovávat s ohledem na jejich historickou, statistickou nebo vědeckou hodnotu, ačkoliv v současnosti není jejich uchovávání nezbytné nebo podstatné“. V § 37 DPDP je upraven postup pro

povolování uchovávání údajů k historickým, statistickým nebo vědeckým účelům. Pracovní skupina má za to, že tato výjimka je podobná výjimce stanovené v čl. 6 odst. 1 písm. b) směrnice.

Obdobně je v § 11 LPDP uvedeno, že „fyzické nebo právnické osoby, které zákonným způsobem získají informace z databáze provádějící zpracování, jsou povinny tyto údaje použít způsobem zachovávajícím jejich důvěrnost a výhradně pro obvyklé operace související s jejich podnikáním nebo činností, přičemž je zakázáno jakékoli šíření těchto informací třetím osobám“.

Pracovní skupina se proto domnívá, že uruguayské právní předpisy jsou v souladu s touto zásadou.

2. Zásada týkající se kvality a přiměřenosti údajů: Údaje by měly být přesné, a je-li to nezbytné, i aktualizované. Údaje by měly být přiměřené, podstatné a nepřesahující míru s ohledem na účel předání nebo následného zpracování.

Podle názoru pracovní skupiny se zdá, že tato zásada je upravena v § 7 LPDP, a to v tzv. „zásadě pravdivosti“, která je uvedena mezi hlavními zásadami zákona v § 5 písm. b).

Ve výše uvedeném § 7 je stanoveno, že „osobní údaje shromážděné za účelem zpracování jsou pravdivé, přiměřené, nestranné a nepřesahující míru s ohledem na účely, pro něž byly získány. Údaje nesmí být shromážděny nekorektním, podvodným, zneužívajícím či vyděračským způsobem či jakýmkoli způsobem, který je v rozporu s ustanoveními tohoto zákona“.

LPDP mimoto vyžaduje, aby „údaje byly přesné, a je-li to nezbytné, i aktualizované“, a dodává, že „pokud se ukáže, že údaje jsou nepřesné nebo nesprávné, správce údaje vymaže, doplní nebo je nahradí přesnými, pravdivými a aktuálními údaji, jakmile se o takové situaci doví. Údaje, jejichž doba platnosti skončila, jsou podle ustanovení tohoto zákona vymazány“.

V § 8 LPDP je uvedeno, že „údaje jsou vymazány, jakmile již nejsou nezbytné nebo podstatné pro účely, pro něž byly shromážděny“.

Pracovní skupina bere v úvahu rovněž vysvětlení uruguayských orgánů ohledně předpokladu oprávněnosti zpracování podle § 9 písm. c) LPDP, v němž se uvádí, že se „předchozí souhlas nevyžaduje, pokud [...] se jedná o seznamy s údaji o fyzických osobách, které jsou omezeny na jméno a příjmení, číslo průkazu totožnosti, státní příslušnost, adresu a datum narození. V případě právnických osob příslušné údaje zahrnují název společnosti, značku, daňové identifikační číslo, adresu, telefonní číslo a totožnost odpovědných osob“.

Ohledně této záležitosti uruguayské orgány objasnily, že legitimnost, kterou zajišťuje toto pravidlo, nelze za žádných okolností chápat tak, že se liší od zásad oprávněnosti, přiměřenosti a omezení účelu. Ačkoliv není nutné získat souhlas dotčené osoby, může správce zpracovávat údaje uvedené v tomto paragrafu pouze v případě, že toto zpracování spadá do oblasti výslovných a povolených určených účelů a zmíněné údaje

jsou přiměřené, podstatné a nepřesahující míru s ohledem na zmíněné účely, a pokud neexistuje jiné odůvodnění než nezbytné dodržování obou zásad.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti se pracovní skupina domnívá, že v uruguayských právních předpisech je obsažena rovněž zásada přiměřenosti a kvality údajů.

3. Zásada průhlednosti: Subjekty údajů by měly být informovány o účelu, pro nějž jsou údaje zpracovávány, o totožnosti správce zpracování ve třetí zemi a o případných jiných aspektech, které jsou nezbytné k zajištění korektního zpracování. Jediné přípustné výjimky musí být uvedeny v čl. 11 odst. 2 a článku 13 směrnice.

Pracovní skupina se domnívá, že povinnost informovat subjekt údajů o zpracování jeho údajů je obsažena v § 13 LPDP, podle něhož by měly být subjekty údajů v případě, jsou-li shromažďovány jejich osobní údaje, předem výslovně, přesně a jednoznačně informovány o těchto skutečnostech:

- účely, pro něž budou údaje zpracovávány, a možní příjemci nebo kategorie příjemců,
- existence databáze, elektronické či jiné, a totožnost a adresa správce,
- povinná či dobrovolná povaha odpovědí na zaslaný dotazník, zejména co se týká citlivých údajů,
- důsledky poskytnutí údajů, jejich neposkytnutí či poskytnutí nepřesných údajů,
- možnost subjektu údajů uplatnit svá práva na přístup k údajům, jejich opravu nebo výmaz.

Pracovní skupina obdobně potvrzuje, že je-li zpracování založeno na souhlasu subjektu údajů, musí být tento informován, jak vyžaduje § 9 LPDP a § 5 DPDP, přičemž tento druhý paragraf upřesňuje, že „pokud se k shromáždění a zpracování údajů vyžaduje souhlas subjektu údajů, musí být subjekt údajů informován tak, aby si byl jednoznačně vědom účelu, pro nějž budou údaje použity, a druhu činnosti prováděné správcem databáze nebo zpracování. V opačném případě je jeho souhlas neplatný“.

Pracovní skupina bere v úvahu rovněž objasnění, která uruguayské orgány poskytly s ohledem na povinnost informovat ve všech případech subjekt údajů. Ačkoliv by se podle znění § 13 mohlo zdát, že se povinnost informovat subjekt údajů vztahuje pouze na případy, kdy subjekt údajů poskytne údaje dobrovolně a se svým souhlasem, uruguayské orgány sdělily, že tato povinnost je absolutní, bezpodmínečná a nezávisí na důvodu zpracování údajů. Povinnost informovat subjekt údajů platí ve všech případech bez ohledu na to, zda jsou osobní údaje vyžádány od subjektu údajů nebo od třetí osoby a zda se zpracování provádí na základě souhlasu subjektu údajů či z jiného zákonného důvodu.

Uruguayské orgány mimoto objasnily, že v případě, byly-li údaje získány prostřednictvím třetí osoby v důsledku sdělení údajů, musí být v souladu s § 13 LPDP

subjekt údajů osobou či subjektem, který údaje sděluje, rovněž předem informován o tomto předání a o příjemcích těchto předaných údajů.

4. Zásada bezpečnosti: Správce musí přijmout vhodná technická a organizační opatření na ochranu před riziky, která zpracování představuje. Žádná osoba jednající pod vedením správce, včetně osoby pověřené zpracováním, nesmí zpracovávat údaje vyjma na pokyn správce.

Pracovní skupina zdůrazňuje, že v rámci zásad uvedených v § 5 LPDP je zásada bezpečnosti obsažena v písmenu e).

Tato zásada je rozvinuta v § 10 zákona, v němž je uvedeno, že „správce nebo uživatel databáze musí přijmout veškerá potřebná opatření k zajištění bezpečnosti a důvěrnosti osobních údajů. Tato opatření mají zabránit úpravě údajů, jejich ztrátě, nahlížení do údajů či jejich zpracování bez povolení a rovněž zjistit předávání informací, a to úmyslné či neúmyslné, a to, zda tato rizika vyplývají z lidské činnosti nebo z použitých technických prostředků“ a že „je zakázáno zaznamenávat osobní údaje v databázích, které nesplňují požadavky týkající se technické integrity a bezpečnosti“.

V § 7 DPDP je mimoto doplněno, že „správce i osoba pověřená správou databáze nebo zpracováním musí chránit zpracovávané osobní údaje pomocí nejvhodnějších technických a organizačních opatření k zajištění jejich integrity, důvěrnosti a dostupnosti“, přičemž charakteristika zpracovatele je stejná jako ve směrnici.

Pracovní skupina rovněž podotýká, že § 8 DPDP ukládá povinnost informovat dotyčné jednotlivce o možném porušení bezpečnosti, k němuž došlo, a uvádí, že „pokud se správci databází nebo zpracovatelé dovědí o porušení bezpečnosti, k němuž došlo v kterékoli fázi prováděného zpracování a které se pravděpodobně významně dotkne práv dotyčné osoby, měli by ji o této události informovat“.

Pracovní skupina posoudila rovněž úpravu povinnosti zachovávat důvěrnost údajů a mlčenlivost, která je upravena v § 11 LPDP, a domnívá se, že na základě poskytnutých údajů splňují uruguayské právní předpisy zásadu bezpečnosti v souladu s podmínkami stanovenými v dokumentu WP12.

5. Právo na přístup k údajům, právo žádat jejich opravu a právo odmítnout zpracování: Fyzická osoba musí mít právo pořizovat kopie veškerých údajů, které se jí týkají, a právo požádat o opravu nepřesných údajů. V určitých případech by měla mít fyzická osoba rovněž možnost odmítnout zpracování svých údajů. Jediné výjimky s ohledem na tato práva by měly být v souladu s článkem 13 směrnice.

S ohledem na právo na přístup je v § 14 LPDP stanoveno, že „každý subjekt osobních údajů, který předtím potvrdil svou totožnost prostřednictvím dokladu totožnosti nebo příslušné pravomoci, je oprávněn obdržet jakékoli informace o své osobě, které jsou uchovávány ve veřejných nebo soukromých databázích. Toto právo na bezplatný přístup lze uplatnit pouze jednou za šest měsíců, ledaže je vyvoláno oprávněným zájmem v souladu s právním systémem“.

Tyto informace „musí být poskytnuty do pěti pracovních dnů od podání žádosti. Jestliže tato lhůta uplyne, aniž by byla žádost zodpovězena, nebo je-li žádost odmítnuta z důvodů, jež nejsou podle tohoto zákona opodstatněné, použije se opravný prostředek „habeas data“. Informace musí být poskytnuty jednoznačně, bez kódů a v případě potřeby k nim musí být přiloženo vysvětlení, a to v jazyce, který je srozumitelný s ohledem na průměrnou úroveň znalostí obyvatel, a pomocí běžně používaných výrazů“.

V § 14 se rovněž uvádí, že by „informace měly být úplné a vztahovat se na celý záznam týkající se dotčené osoby, a to i v případě, že se žádost vztahuje pouze na jeden aspekt osobních údajů. V žádném případě by ve zprávě neměly být odhaleny informace týkající se jiných osob, a to ani v případě, souvisí-li s daným subjektem“ a že „informace lze poskytnout písemně, elektronickými prostředky, telefonicky, prostřednictvím obrazu či jinými prostředky, které držitel považuje za vhodné“.

Pracovní skupina bere v úvahu vysvětlení, která za tímto účelem poskytly uruguayské orgány, a sice že bez ohledu na znění § 9 písm. d) DPDP nemusí fyzická osoba uvést důvody své žádosti, přičemž za tímto účelem postačuje ověření její totožnosti. Pracovní skupina bere v úvahu zejména dohodu URCDP ze dne 18. června 2010, v níž se uvádí, že „za účelem uplatnění práva na přístup stanoveného v § 14 zákona č. 18.331 o ochraně osobních údajů a opravném prostředku „habeas data“ požaduje správce databáze jako podmínku pro podání žádosti pouze identifikaci držitele údajů“.

S ohledem na ostatní práva jednotlivců je v § 15 LPDP uvedeno, že „každá fyzická nebo právnická osoba je oprávněna požádat o opravu, aktualizaci, zařazení nebo výmaz svých osobních údajů, které jsou uchovávány v databázi, po potvrzení chyby, nesprávného záznamu či vynechávky v jejích údajích“.

Zákon dodává, že „správce databáze nebo zpracovatel by měli provést opravu, aktualizaci, zařazení nebo výmaz těchto údajů pomocí jakýchkoli operací, které jsou za tímto účelem nezbytné, nejpozději do pěti pracovních dnů od obdržení žádosti dotčené osoby nebo případně uvést důvody, proč se žádost považuje za neplatnou“, a závěrem uvádí, že „nesplnění této povinnosti ze strany správce databáze nebo zpracovatele či její nesplnění ve stanovené lhůtě subjekt údajů opravňuje použít opravný prostředek „habeas data“ stanovený v tomto zákoně“.

Pracovní skupina bere na vědomí objasnění, která jsou obsažena v DPDP, se zaměřením se v první řadě na definice stanovené v § 10 až § 12.

Podle § 10 je právo na opravu vymezeno takto: „Právem na opravu je právo subjektu údajů nechat změnit údaje, které jsou nepřesné nebo neúplné.“ V § 11 je vymezeno právo na aktualizaci takto: „Právem na aktualizaci je právo subjektu údajů nechat změnit údaje, které jsou nepřesné ke dni, k němuž je toto právo uplatněno“, a § 12 vymezuje právo na zařazení údajů takto: „Právo na zařazení údajů je právo subjektu údajů nechat do databáze zařadit příslušné informace, je-li uznán oprávněný zájem.“

V § 13 se mimoto odkazuje na právo na výmaz údajů takto: „Právem na výmaz údajů je právo subjektu údajů odstranit údaje, jejichž použití třetími osobami je nezákonné, nebo údaje, s ohledem na něž bylo prokázáno, že jsou nepřiměřené nebo nadbytečné.“

S ohledem na tento zákon přebírá pracovní skupina body uvedené CRID ve dvou zprávách týkajících se přiměřenosti ochrany údajů v Uruguayi, a zejména v dodatcích týkajících se provádění DPDP, přičemž se má za to, že úpravou práva na výmaz údajů uznává uruguayský zákon právo odmítnout zpracování podle podmínek stanovených v článku 14 směrnice.

Pokud jde o výjimky týkající se uplatňování těchto práv, pracovní skupina konstatuje, že výjimky, které vycházejí z nutnosti uchovávat v souladu s platným právem informace z historických, statistických nebo vědeckých důvodů či v důsledku pokračujících smluvních vztahů mezi správcem a subjektem údajů, které odůvodňují zpracovávání údajů, jsou v souladu se zásadami ochrany údajů.

Pracovní skupina dále konstatuje, že výjimky stanovené v § 26 LPDP, které berou v úvahu „hrozby, jež by se mohly objevit v souvislosti s obranou státu nebo veřejnou bezpečností, ochranou práv a svobod třetích osob nebo potřebami probíhajícího vyšetřování“, lze považovat za podobné výjimkám stanoveným v článku 13 směrnice. Pracovní skupina bere v potaz zejména skutečnost, že samotný zákon v § 26 uvádí, že „každý subjekt údajů, jemuž je částečně či zcela odepřena možnost uplatnit práva uvedená v předchozím odstavci, může informovat kontrolní orgán, který rozhodne o zákonnosti či nezákonnosti tohoto odmítnutí“.

6. Omezení týkající se následného předávání do jiných zemí: Následné předávání osobních údajů z jedné třetí země určení do druhé je přípustné pouze tehdy, pokud tato druhá země rovněž zajišťuje přiměřenou úroveň ochrany. Jedinými přípustnými výjimkami by měly být výjimky stanovené v čl. 26 odst. 1 směrnice.

Pracovní skupina podotýká, že uruguayský zákon vymezuje pojem „mezinárodní předávání údajů“ podobně, jak je stanoveno členskými státy, jelikož tento pojem zahrnuje nejen předávání údajů správci údajů sídlícímu v jiném státě, nýbrž rovněž případy, kdy jsou údaje předávány zpracovateli.

Toto je převzato z definic vývozu a dovozu údajů, které jsou uvedeny v písm. e) a f) § 4 DPDP. Vývozce je konkrétně definován jako „fyzická nebo právnická osoba, veřejná či soukromá, se sídlem na uruguayském území, která v souladu s ustanoveními tohoto předpisu předává osobní údaje do jiné země“ a dovozcem je „fyzická nebo právnická osoba, veřejná či soukromá, která při mezinárodním předávání přijímá údaje z jiné země bez ohledu na to, zda se jedná o správce, zpracovatele či třetí osobu“.

V § 23 LPDP je jako obecné pravidlo pro předávání stanoveno, že „je zakázáno předávání jakýchkoli osobních údajů zemím či mezinárodním organizacím, které nezajišťují přiměřenou úroveň ochrany podle norem mezinárodního nebo regionálního práva“. Poslední dva odstavce tohoto paragrafu dodávají, že „aniž jsou dotčena ustanovení prvního odstavce tohoto paragrafu, může Útvar pro regulaci a kontrolu osobních údajů povolit předání nebo předávání osobních údajů do třetí země, která nezajišťuje přiměřenou úroveň ochrany, pokud správce učiní přiměřená ochranná opatření týkající se ochrany soukromí, práv a svobod jednotlivců a uplatňování jejich příslušných práv. Tato ochranná opatření mohou vyplývat z odpovídajících smluvních ustanovení“.

Pracovní skupina tudíž konstatuje, že tato pravidla zavádí právní systém pro mezinárodní předávání údajů, který je podobný systému stanovenému v čl. 25 odst. 1 a čl. 26 odst. 2 směrnice.

V § 23 LPDP jsou stanoveny rovněž dva seznamy výjimek s ohledem na povolení. Pracovní skupina konstatuje, že druhý z těchto seznamů je stejný jako výjimky stanovené v čl. 26 odst. 2 směrnice, jelikož uvádí tyto případy, v nichž se povolení nevyžaduje:

- Fyzická osoba nepochybně udělila svůj souhlas s předpokládaným předáním.
- Předání je nezbytné pro splnění smlouvy mezi fyzickou osobou a správcem nebo pro splnění předsměrných opatření přijatých na žádost fyzické osoby.
- Předání je nezbytné pro uzavření nebo plnění smlouvy, která byla uzavřena nebo která má být uzavřena v zájmu fyzické osoby mezi správcem a třetí osobou.
- Předání je nezbytné nebo se stává právně závazným pro zachování důležitého veřejného zájmu nebo pro zjištění, výkon nebo obranu nároku v soudním řízení.
- Předání je nezbytné pro ochranu životně důležitých zájmů fyzické osoby.
- K předání dochází z veřejného rejstříku, který je na základě právních předpisů určen k informování veřejnosti a je přístupný veřejnosti nebo jakékoli osobě, která osvědčí svůj zákonný zájem, pokud jsou v daném případě splněny právní požadavky pro tento přístup.

Pracovní skupina dále podotýká, že první seznam obsahuje seznam předpokladů, které se však neshodují doslova s předpoklady stanovenými v čl. 26 odst. 1 směrnice. V tomto seznamu jsou jako výjimky, které nevyžadují povolení, uvedeny tyto případy:

- a) Mezinárodní soudní spolupráce podle příslušného mezinárodního nástroje, například smlouvy nebo úmluvy, podle okolností daného případu.
- b) Výměna lékařských údajů, je-li nezbytná k ošetření dotyčné osoby z důvodu veřejného zdraví nebo hygieny.
- c) Bankovní převody nebo šeky v souvislosti s příslušnými transakcemi v souladu s platnými právními předpisy.
- d) Dohody podle mezinárodních smluv, jejichž smluvní stranou je Uruguayská východní republika.
- e) Mezinárodní spolupráce mezi zpravodajskými službami v boji proti organizované trestné činnosti, terorismu nebo nedovolenému obchodu s drogami.

Pracovní skupina upozorňuje na svou zprávu č. 4/2002 o úrovni ochrany osobních údajů v Argentině a poukazuje na skutečnost, že by výjimky uvedené v písmenech b), c) a d) mohly při prvním čtení naznačovat existenci dalších výjimek mimo výjimky, které jsou stanoveny v čl. 26 odst. 1 směrnice, což by ovlivnilo uplatňování této zásady.

Pracovní skupina však vítá objasnění, která uruguayské orgány poskytly za účelem vysvětlení, že tyto výjimky nelze chápat tak, že mají širší použití, než je stanoveno v čl. 26 odst. 1.

Výjimka uvedená v písmenu c) se tudíž vztahuje na existenci smluvního vztahu mezi fyzickou osobou a vývozcem, což pro uplatnění nutně vyžaduje mezinárodní předání osobních údajů.

Výjimky uvedené v písmenech b) a d) je nutno vždy vykládat tak, že zároveň berou v úvahu existenci závažného veřejného zájmu, ratifikací mezinárodní dohody, která je pro Uruguay závazná, nebo otázky týkající se veřejného zdraví v rámci obecného pojmu „důležitý veřejný zájem“.

Majíc toto na paměti, pracovní skupina přijímá tato vysvětlení, doporučuje však, aby byla přijata opatření s cílem zajistit, že uruguayské orgány používají tento výklad posuzovaných předpisů.

b) Další zásady

Dokument WP12 odkazuje na určité zásady, které by se měly vztahovat na některé druhy zpracování, zejména v těchto případech:

1. Citlivé údaje: V případě kategorií „citlivých“ údajů (které jsou uvedeny v článku 8 směrnice) by měla být stanovena dodatečná ochranná opatření, například požadavek, aby fyzické osoby poskytly svůj výslovný souhlas se zpracováním údajů.

Pracovní skupina se domnívá, že tato zásada je v uruguayských právních předpisech o ochraně údajů dodržena.

V § 4 písm. e) LPDP jsou citlivé údaje vymezeny jako „osobní údaje odhalující rasový nebo etnický původ, politické názory, náboženské nebo morální přesvědčení, odborovou příslušnost nebo informace týkající se zdraví nebo sexuálního života“. Co se týká konkrétně údajů o zdraví, je v § 4 písm. d) DPDP definice dále objasněna, a to podobně, jak bylo stanoveno Soudním dvorem Evropské unie, přičemž se uvádí, že citlivými údaji jsou „informace týkající se minulého, současného nebo budoucího tělesného nebo duševního zdraví dotyčné osoby“, a současně je dodáno, že „to zahrnuje mimo jiné údaje související se zdravím osob, jako je stupeň invalidity nebo genetické informace“.

V § 18 LPDP je stanovena obecná zásada, že „žádná osoba nemůže být nucena k tomu, aby poskytla citlivé údaje. Tyto údaje lze zpracovávat pouze s výslovným písemným souhlasem subjektů údajů“, načež se pokračuje tím, že „citlivé údaje lze shromažďovat a zpracovávat z důvodu obecného zájmu povoleného zákonem nebo v případě, má-li

k tomu příslušná organizace zákonný mandát. Tyto údaje mohou být zpracovávány rovněž pro statistické nebo vědecké účely, nejsou-li spojovány s fyzickou osobou, které se týkají“.

V § 19 je s ohledem na údaje o zdraví uvedeno, že „veřejná nebo soukromá zdravotnická zařízení a zdravotničtí pracovníci mohou shromažďovat a zpracovávat osobní údaje týkající se tělesného nebo duševního zdraví pacientů, které léčí nebo kteří jsou či byli v jejich péči, pokud dodržují zásady důvěrnosti údajů, zvláštní předpisy a ustanovení tohoto zákona“, a v § 17 se ve vztahu k sdělování údajů o zdraví uvádí, že souhlas fyzických osob lze vynechat pouze v případech, které se „týkají osobních zdravotních údajů, jež jsou nezbytné z důvodu veřejného zdraví a hygieny, mimořádných událostí nebo pro epidemiologické studie, přičemž je totožnost subjektů údajů zachována prostřednictvím vhodných mechanismů oddělení údajů“.

V § 19 se zakazuje „vytváření databází, které uchovávají informace, jež přímo nebo nepřímo odhalují citlivé údaje. Výjimky jsou stanoveny v případě databází, které vlastní politické strany, odbory, církve, náboženské sekty, sdružení, nadace a jiné neziskové subjekty pro politické, náboženské nebo filozofické účely či pro účely, které souvisí s odbory nebo odkazují na rasový nebo etnický původ, zdraví nebo sexuální život, pokud jde o údaje o jejich partnerech či členech, přičemž zveřejnění těchto údajů vyžaduje vždy předchozí souhlas subjektu údajů“.

2. Přímý marketing: V případě předání údajů za účelem přímého marketingu by měla mít fyzická osoba možnost kdykoli odmítnout použití svých údajů k tomuto účelu.

Pracovní skupina usuzuje, že tato zásada je zahrnuta v § 21 LPDP, který odkazuje na případy „shromažďování adres bydliště, distribuce dokumentů, reklamy, prodeje či podobných činností“.

Po uvedení, že „údaje, které jsou vhodné pro vypracování určitých profilů k propagačním, komerčním nebo reklamním účelům nebo které umožňují zjistit zvyky spotřebitelů, mohou být zpracovávány, pokud se tyto údaje vyskytují v dokumentech, jež jsou přístupné veřejnosti nebo které byly poskytnuty samotnými fyzickými osobami či získány s jejich souhlasem“, a po uznání uplatnění práva na bezplatný přístup ve všech případech se v posledním odstavci tohoto paragrafu jednoznačně uvádí, že „subjekt údajů může kdykoli požádat, aby byly jeho údaje z databází, na něž se vztahuje tento paragraf, odstraněny nebo aby byly v těchto databázích zablokovány“.

3. Automatizované individuální rozhodnutí: Je-li cílem předání údajů přijetí automatizovaného rozhodnutí ve smyslu článku 15 směrnice, musí mít zúčastněná strana právo dovědět se důvody tohoto rozhodnutí a je nutno přijmout jiná opatření na ochranu oprávněných zájmů dotčené osoby.

Pracovní skupina potvrzuje, že tato zásada je výslovně uznána v § 16 LPDP, který vychází z obecného pravidla, že „osoby mají právo nebýt subjektem rozhodnutí, které vůči nim zakládá právní účinky a které se jich významně dotýká, přijatého na základě zpracování údajů bez ohledu na to, zda se jedná o automatizované zpracování údajů či nikoli, které je určeno k hodnocení určitých rysů jejich osobnosti, mimo jiné například pracovního výkonu, důvěryhodnosti, spolehlivosti nebo chování“.

Třetí odstavec tohoto paragrafu mimoto stanoví zásadu, která je podobná zásadě uvedené v dokumentu WP12, jelikož stanoví, že „dotyčná osoba má právo získat od správce informace týkající se kritérií hodnocení a programu použitého při zpracování, jež byly použity k vydání rozhodnutí“.

3.3. Procesní/donucovací mechanismy

Stanovisko pracovní skupiny (dokument WP12) s názvem „Předávání osobních údajů do třetích zemí: uplatňování článků 25 a 26 směrnice EU o ochraně údajů“ uvádí, že za účelem posouzení, zda právní systémy třetích zemí zajišťují přiměřenou ochranu, je nezbytné rozlišovat základní cíle právního systému pro ochranu údajů a tento základ použít k posouzení rozmanitosti různých mechanismů právních a jiných postupů používaných v ostatních zemích.

V tomto ohledu existují v zásadě tři cíle systému ochrany údajů:

- zajištění náležité úrovně dodržování předpisů,
- poskytování podpory a pomoci jednotlivým subjektům údajů,
- poskytování přiměřené náhrady osobám dotčeným nedodržováním předpisů.

a) Zajištění náležité úrovně dodržování předpisů: Řádný systém se obvykle vyznačuje správci, kteří dokonale znají své povinnosti, a fyzickými osobami, které znají svá práva a způsoby jejich uplatňování. Důležité jsou účinné sankce a odrazující prostředky s cílem zaručit dodržování předpisů, jako jsou samozřejmě systémy přímého ověřování ze strany orgánů, auditorů nebo nezávislých státních úředníků pověřených ochranou údajů.

Pracovní skupina se domnívá, že tento cíl je splněn různými ustanoveními obsaženými v uruguayských právních předpisech, zejména těmito:

Útvar pro regulaci a kontrolu osobních údajů (URCDP)

LPDP na základě § 31 zřídil kontrolní orgán pro ochranu údajů, který se nazývá „Útvar pro regulaci a kontrolu osobních údajů“ (ve španělštině URCDP), což je „nezávislý subjekt Agentury pro rozvoj elektronické správy a znalostní společnosti (ve španělštině AGESIC). Tento nezávislý subjekt má velmi širokou technickou samostatnost“.

AGESIC zahrnuje nezávislé subjekty, kterými je výše uvedený URCDP a Útvar pro přístup k veřejným informacím (ve španělštině UAIP).

Pracovní skupina bere na vědomí připomínky uruguayských orgánů týkající se existence „regulačních útvarů“, které jsou v rámci organizačního uspořádání státu nezávislými subjekty s technickou samostatností a v rámci svých pravomocí nepodléhají žádnému pověření či pokynům, což se v uruguayském právu obvykle uznává u obecných a průmyslových regulačních orgánů. URCDP má podobnou organizaci jako subjekty zřízené za účelem plánování v oblasti telekomunikací, energetiky nebo veřejných informací.

Pokud jde o strukturu tohoto subjektu, LPDP v § 31 stanoví, že URCDP „bude řídit rada složená ze tří členů: výkonného ředitele AGESIC a dvou členů, které jmenuje výkonná moc podle jejich osobního profilu, odborných zkušeností a znalosti dané problematiky, které zaručují jejich nezávislý úsudek, výkonnost, objektivitu a nestrannost při plnění jejich povinností“. Pracovní skupina bere na vědomí, že se odkaz na „výkonnou moc“ vztahuje na prezidenta republiky a že tento postup jmenování členů kontrolních orgánů je stanoven v uruguayském právu.

Výkonné radě bude nápomocna poradní rada složená z pěti členů:

- osoby, která je známá pro svou činnost v oblasti prosazování a obrany lidských práv, kterou jmenuje zákonodárná moc a která nesmí být aktivním členem parlamentu,
- zástupce soudní moci,
- zástupce státního ministerstva,
- zástupce akademické oblasti,
- zástupce ze soukromého sektoru, který bude vybrán v souladu s předpisy.

Pokud jde o nezávislost zmíněného orgánu, pracovní skupina našla v uruguayských právních předpisech dostatečné důkazy, zejména od schválení DPDP, aby mohla vyvodit závěr, že totéž platí i pro URCDP.

V LPDP je za prvé výslovně uvedeno, že členové výkonné rady „nepřijímají žádné příkazy ani pokyny ohledně technických záležitostí“, přičemž uruguayské orgány objasnily, že tento výraz je nutno chápat v nejširším možném smyslu.

V § 29 DPDP je mimoto uvedeno, že se „správní úkony URCDP provádějí v souladu se zásadami nestrannosti, rychlosti, efektivnosti, věcné správnosti, neformálnosti, řádného postupu, dodržování hierarchie pracovních funkcí, dobré víry, odůvodněných rozhodnutí a jednoduchosti, jež slouží jako kritérium pro výklad v případě řešení sporných otázek, které se mohou objevit při vyřizování jakékoli záležitosti“.

Pokud jde o mandát členů výkonné rady, LPDP prozatím stanoví dočasné funkční období a výslovně omezuje možnost odvolání z funkce, když v § 31 uvádí, že „vyjma výkonného ředitele AGESIC zůstanou členové ve funkci čtyři roky, přičemž mohou být jmenováni znovu. Členové ukončí svou práci pouze tehdy, pokud skončí jejich funkční období a jsou jmenováni jejich nástupci, nebo jestliže jsou v souladu se zárukami řádného postupu odvoláni výkonnou mocí v případě nezpůsobilosti, opomenutí nebo trestného činu“.

Pracovní skupina bere s potěšením na vědomí, že ustanovení obsažené v DPDP posiluje úlohu ostatních dvou členů výkonné rady mimo výkonného ředitele AGESIC, jehož úloha je omezena, což zaručuje větší nezávislost kontrolního orgánu.

V tomto smyslu § 21 DPDP stanoví, že „se ve funkci předsedy URCDP střídají každý rok členové výkonné rady vyjma ředitele Agentury pro rozvoj elektronické správy a znalostní společnosti (AGESIC). V případě dočasné nepřítomnosti předsedy URCDP zastává předsednictví dočasně člen jmenovaný výkonnou mocí“, což vylučuje možnost, aby funkce předsedy tohoto orgánu připadla výkonnému řediteli AGESIC.

Tato skutečnost je obzvláště důležitá vzhledem k tomu, že se v § 24 písm. a) DPDP uvádí, že usnesení rady jsou přijímána většinou, přičemž se dodává, že „v případě rovnosti hlasů bude záležitost znovu projednána na následujícím zasedání, a nedojde-li ke změně, počítá se hlas předsedy za dva“. To zabraňuje tomu, aby bylo rozhodnutí přijaté kontrolním orgánem založeno na nesouhlasu pouze výkonného ředitele AGESIC, na jehož funkční období se vztahuje jiný režim než na ostatní členy výkonné rady.

Pracovní skupina rovněž potvrzuje, že pravomoci předsedy URCDP zahrnují povinnost „v případě mimořádných událostí přijmout opatření, která předseda považuje za vhodná, informovat o těchto opatřeních během prvního zasedání výkonné rady a dodržovat případné nové usnesení“.

Pracovní skupina uznává, že nezávislost kontrolního orgánu byla prokázána v praxi, jelikož po změně vlády, k níž v Uruguayi došlo v roce 2009, nenastaly v jeho činnosti žádné změny, jak lze zjistit z informací, které pracovní skupině poskytl URCDP a které se týkají jeho činnosti v letech 2009 a 2010.

Co se týká pravomocí orgánu, pracovní skupina s potěšením potvrzuje, že tyto pravomoci jsou stejné jako pravomoci stanovené pro kontrolní orgány v oblasti ochrany údajů v článku 28 směrnice. V § 34 LPDP je uvedeno, že URCDP bude mít tyto funkce a pravomoci:

- Poskytovat pomoc a vydávat doporučení osobám, které potřebují pomoc či radu, aby porozuměly oblasti působnosti tohoto zákona a právním nástrojům, jež mají k dispozici na ochranu práv zaručených tímto zákonem.
- Stanovit pravidla a předpisy, jež se budou používat při výkonu činností, na něž se vztahuje tento zákon.
- Provést soupis databází, na něž se vztahuje tento zákon, a vést trvalý rejstřík těchto databází.
- Sledovat, nakolik správci databází dodržují předpisy upravující integritu, věrohodnost a bezpečnost údajů, aby bylo možno provádět kontroly, které jsou za tímto účelem nezbytné.
- Vyžádat si informace od veřejných a soukromých subjektů, které musí poskytnout veškeré podkladové informace, doklady, programy či jiné aspekty požadované v souvislosti se zpracováváním osobních údajů. V těchto případech musí orgán zaručit bezpečnost a důvěrnost poskytnutých informací a dokladů.
- Vydávat stanoviska, pokud o to bude požádán příslušnými orgány, včetně žádostí týkajících se správních pokut za porušení tohoto zákona či předpisů nebo

rozhodnutí týkajících se zpracovávání osobních údajů, na něž se vztahuje tento zákon.

- V případě potřeby vydávat výkonné moci doporučení při vypracování návrhů zákonů, které se zcela či částečně týkají ochrany osobních údajů.
- Bezplatně všechny osoby informovat o existenci osobních databází, o jejich účelech a o totožnosti správců databází.

Jak je uvedeno níže, LPDP mimoto obsahuje zvláštní ustanovení týkající se vyšetřování, kontrol a sankcí a DPDP zahrnuje zvláštní předpisy týkající se určitých postupů, jimiž se má URCDP zabývat, zejména evidence zpracování a povolování mezinárodních předávání údajů.

Pracovní skupina uvádí, že URCDP předložil důkazy o výkonu těchto pravomocí v řadě informací, jež byly poskytnuty v průběhu analýzy přiměřenosti ochrany údajů, která je podrobně popsána v tomto dokumentu.

Ze všech těchto důvodů vyvozuje pracovní skupina v tomto ohledu závěr, že Uruguay má orgán dozoru nad ochranou údajů s potřebnou nezávislostí a přiměřenými donucovacími pravomocemi, které jsou podobné pravomocem stanoveným v článku 28 směrnice.

Způsoby provádění a ukládání sankcí

V § 12 LPDP se uvádí, že „za porušení ustanovení tohoto zákona odpovídá správce“.

Jednou z funkcí přidělených URCDP v § 34 písm. e) je „vyžádat si informace od veřejných a soukromých subjektů, které musí poskytnout veškeré podkladové informace, doklady, programy či jiné aspekty související se zpracováváním osobních údajů. V těchto případech musí orgán zaručit bezpečnost a důvěrnost poskytnutých informací a dokladů“.

V § 35 LPDP je stanovena možnost v případě porušení zákona přijmout donucovací opatření. Uvádí se, že kontrolní orgán může v případě porušení ustanovení tohoto zákona uložit správcům databází nebo zpracovatelům tyto sankce:

- a) upozornění;
- b) pokuta do výše maximálně pět set tisíc indexových jednotek;
- c) pozastavení příslušné databáze. Za tímto účelem je AGESIC zmocněna vydávat orgánům s příslušnou pravomocí doporučení k pozastavení databází, u nichž bylo prokázáno porušení zákona, a to na dobu nejvýše šesti pracovních dnů.

Donucovací funkce URCDP v této záležitosti jsou obdobně obsaženy v § 31 DPDP, přičemž kontrolní orgán může:

- provádět jakékoli kontroly, které výkonná rada považuje za vhodné, a to na základě odůvodněného rozhodnutí,

- požádat příslušný soud, aby přijal vhodná opatření, pokud existuje nebezpečí ztráty důkazů. Žádost o přijetí takových opatření vyžaduje odůvodněné rozhodnutí výkonné rady,
- oznámit veškerá opatření správci databáze nebo zpracovateli za účelem jejich potvrzení a poskytnout jim lhůtu v délce deseti dnů ode dne oznámení, během níž mají danou záležitost vyřešit. Po uplynutí této lhůty budou příslušná opatření předložena výkonné radě, která má na oznámení svého rozhodnutí 30denní lhůtu. Přijaté usnesení může být podle platných předpisů napadeno.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem má pracovní skupina za to, že uruguayské právní předpisy stanoví opatření týkající se vyšetřování a sankcí, která jsou podobná opatřením, jež jsou pro orgány dozoru v členských státech stanovena v článku 28 směrnice.

b) Poskytování podpory a pomoci jednotlivým subjektům údajů: Subjekt údajů musí mít možnost prosadit svá práva rychle a účinně bez přílišných nákladů. Za tímto účelem musí existovat určitý druh institucionálního mechanismu, který umožňuje nezávislé prošetření stížností.

Pracovní skupina podotýká, že právní předpisy Uruguaye zavedly ke splnění tohoto cíle různé mechanismy.

Za prvé, v § 34 písm. a) LPDP je uvedeno, že „kontrolní orgán musí provést všechna potřebná opatření ke splnění cílů a ostatních ustanovení tohoto zákona“. Jednou z jeho funkcí je „poskytování pomoci a vydávání doporučení osobám, které je potřebují, aby porozuměly oblasti působnosti tohoto zákona a právním nástrojům, jež mají k dispozici na ochranu práv zaručených tímto zákonem“.

V důsledku této činnosti může být zahájen postup vyšetřování a případně postupy ukládání sankcí vzhledem ke skutečnosti, že postup může být zahájen samotným kontrolním orgánem nebo na žádost zúčastněné strany, jak je stanoveno v DPDP.

V § 34 písm. h) je mimoto jako funkce URCDP stanoveno rovněž „bezplatné informování osob o existenci osobních databází, o jejich účelech a o totožnosti správců databází“, přičemž jsou upraveny registrační postupy a rejstříky.

Spolu s těmito povinnostmi stanoví uruguayské právní předpisy opatření, která mají být přijata k zvýšení informovanosti o předpisech týkajících se ochrany údajů, a to u subjektů údajů i u subjektů, které musí tyto předpisy dodržovat.

Toho je dosaženo například průhledností při šíření rozhodnutí a stanovisek tohoto orgánu. Za tímto účelem první odstavec § 25 DPDP uvádí, že „URCDP zveřejní na svých internetových stránkách veškerá přijatá rozhodnutí, a to po jejich oznámení. Toto zveřejnění se provádí s použitím příslušných kritérií, která byla stanovena za účelem zajištění oddělení osobních údajů“.

Pracovní skupina se domnívá, že druhý kanál pro poskytování pomoci stranám, které mají obavy ohledně ochrany svých práv, představuje opravný prostředek „habeas data“, který je stanoven v kapitole VII LPDP.

V § 38 zákona se stanoví, že subjekt údajů může podat opravný prostředek „habeas data“ proti všem správcům veřejných nebo soukromých databází v těchto případech:

- Pokud si subjekt údajů přeje vidět osobní daje zaregistrované v databázi či podobně a tato žádost je zamítnuta, nebo nejsou-li tyto údaje správcem databáze poskytnuty v případech a ve lhůtách stanovených zákonem.
- Pokud subjekt údajů požádá správce databáze nebo zpracovatele o opravu, aktualizaci, vynechání, zařazení nebo výmaz údajů a správce tak neučiní nebo neuvede dostatečné důvody, proč tak neučinil, ve lhůtách stanovených zákonem.

Jedná se o žalobu, která je vyřízena rychle a kterou může podat subjekt údajů nebo jeho právní zástupci a v případě zesnulých osob jejich univerzální nástupci. Je upravena procesními předpisy, přičemž v LPDP jsou upraveny specifické záležitosti.

Podle § 43 LPDP by rozsudek založený na žalobě „habeas data“ měl obsahovat:

- jednoznačnou identifikaci orgánu nebo osoby, proti nimž je žaloba podána a vůči jejichž opatření, úkonu nebo opomenutí je vynesen rozsudek „habeas data“,
- přesný příkaz udávající, co by se mělo či nemělo učinit, a případně lhůtu, během níž je dotyčné rozhodnutí platné,
- lhůtu pro splnění rozhodnutí, kterou soud stanoví podle okolností daného případu a která není delší než patnáct po sobě jdoucích a nepřerušovaných kalendářních dnů, počítáno ode dne doručení rozsudku.

Na základě výše uvedených informací (a jak již bylo uvedeno) se pracovní skupina domnívá, že uruguayské právní předpisy obsahují dostatečné mechanismy pro poskytování pomoci a podpory zúčastněným stranám.

c) Poskytování přiměřené náhrady osobám dotčeným nedodržováním předpisů: Jedná se o hlavní prvek, jenž musí být obsažen v systému, který umožňuje dosáhnout soudního nebo arbitrážního rozhodnutí a případně odškodnění a sankcí.

V § 12 LPDP se uvádí, že „za porušení ustanovení tohoto zákona odpovídá správce“.

Pracovní skupina podotýká, že podle ustanovení tohoto paragrafu a obecných předpisů uruguayského občanského práva, zejména jeho občanského zákoníku, může kterákoli zúčastněná strana, které byla v důsledku zpracování jejích osobních údajů způsobena škoda, požádat o přiměřenou náhradu. Tato náhrada může zahrnovat náhradu vzniklé věcné škody, jakož i morální odškodnění.

Pracovní skupina se proto domnívá, že tato záruka je v uruguayském právu náležitě zavedena.

4. VÝSLEDEK POSOUZENÍ

Závěrem se na základě všech výše uvedených skutečností pracovní skupina domnívá, že **Uruguayská východní republika zajišťuje přiměřenou úroveň ochrany** ve smyslu čl. 25 odst. 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů.

Pracovní skupina vyzdvihuje rovněž skutečnost, že jako součást případného rozhodnutí přijatého Komisí bude podrobně sledovat vývoj ochrany údajů v Uruguayi a způsob, jakým orgán pro ochranu údajů (URCDP) uplatňuje zásady ochrany údajů uvedené v dokumentu WP12 a tomto dokumentu.

V Bruselu dne 12. října 2010

Za pracovní skupinu
předseda
Jacob KOHNSTAMM

Věstník Úřadu pro ochranu osobních údajů

Vydavatel: Úřad pro ochranu osobních údajů

Adresa redakce: Úřad pro ochranu osobních údajů, Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7

Redakce: Miluše Nejedly, tel.: 234 665 232, fax: 234 665 505

e-mail: posta@uoou.cz

internetová adresa: www.uoou.cz

Administrace: Písemné objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků – SEVT, a. s., Pekařova 4, 181 06 Praha 8-Bohnice, telefon: 283 090 352, 283 090 354, fax: 233 553 422, www.sevt.cz, e-mail: sevt@sevt.cz. – **Předpokládáné roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Věstníku a pro tento rok činí 400 Kč – Vychází podle potřeby – **Tiskne:** Sprint servis, Lovosická 31, Praha 9.

Distribuce: Předplatné, jednotlivé částky na objednávku i za hotové – SEVT, a. s., Pekařova 4, 181 06 Praha 8-Bohnice, telefon: 283 090 352, 283 090 354, fax: 233 553 422; drobný prodej v prodejnách SEVT, a. s. – Praha 4, Jihlavská 405, tel.: 261 260 414 – Brno, Česká 14, tel.: 542 213 962 – Ostrava, roh ul. Nádražní a Denisovy, tel.: 596 120 690 – České Budějovice, Česká 3, tel.: 387 319 045 a ve vybraných knihkupectvích. Distribuční podmínky předplatného: Jednotlivé částky jsou expedovány předplatitelům neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného, nebo jeho zálohy. Částky vyšlé v době od zaevidování předplatného do jeho úhrady jsou doposílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. Lhůta pro uplatnění reklamaci je stanovena na 15 dnů od data rozeslání, po této lhůtě jsou reklamace vyřizovány jako běžné objednávky za úhradu. V písemném styku vždy uvádějte IČ (právnícká osoba) a kmenové číslo předplatitele. Podávání novinových zásilek povoleno ŘPP Praha.

ISSN 1213-3442